Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 47 Ἀπριλίου 20.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ *Πρωτευούσῃ* κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομή.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν *Τουρκίᾳ* καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	.	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα. . . .		1.
Διὰ τοὺς ἐν *Βλαχίᾳ* προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ. αὐστρ..	.	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ *Ἰονίῳ Πολιτείᾳ* προπληρωτέα λίρα ἀγγλ.		1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἱονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικὸν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμήν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὅλων γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.
» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
» Χειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁ λόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50— ἄδετον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεὰν ἓν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.—

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΚΥΡ ΜΕΡΜΕΛΕΝΙΟΥ.

Ἢ

ΤΡΙΑ ΕΤΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΕΛΑΙΩΝΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια. ἴδε ἀριθ. φυλ. 46).

— Μὰ θὰ σιωπήσῃς; . . . .

— Αἴ, πολὺ καλὰ σιωπαίνω μὴν κακιώνῃς· ἐθαρροῦσα τάχα πῶς πράγματα τελειωμένα 'μπορεῖ νὰ τὰ λέγῃ κανεὶς, εἰς τοὺς φίλους.

— Ἀφήσατε, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος τὰς ἐξωδίκους ὁμιλίας καὶ εἰπέτε μας· ἐλᾶτε καὶ σεῖς, κυρία, κάμετέ μας τὴν χάρι νὰ σᾶς ἐρωτήσωμε.

— Ἔλα γυναῖκα καὶ σὺ, φέρε καὶ τὴ κόρη μας, καὶ τὰ παιδιά μας, ἐδὼ εἶμαι κ' ἐγὼ, φέρε καὶ τὸ μικρό μου τὸ Δράκο.

— Καλότυχε παράξενος ποῦ εἶσαι· τί τὸ θέλεις τὸ μωρό.

— Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω, 'μπορεῖ ὅμως νὰ τὸ θέλῃ ὁ Κὺρ ἀστυνόμος.

—Ἀ, κὺρ ἀστυνόμε, νὰ ἰδῇς τὸ Δράκο μου, εἶναι ἕνα χαριτωμένο παιδί, ἔκλεισε τὰ δυώ του χρονάκια σωστὰ, καὶ μετρᾷ στὰ τρία, ἔχει κἄτι 'μματάκια, φωτιαὶς πετοῦν, Κὺρ ἀστυνόμε μου, φωτιαίς.

— Πολὺ καλά, νὰ σοῦ ζήσῃ, ἂς ἀκούσωμεν τώρα τί. . . .

— Ἂν θέλῃ ὁ Θεός, κὺρ Ἀστυνόμε μου, καὶ μοῦ τ' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος· εἶναι ἀλήθεια πῶς κι' ὁ Νταβέλης. .

— Ἄνδρα! καὶ πάλιν, ἔκραξεν ἡ σύζυγος, τοξεύσασα βλέμμα φλογερὸν κατ' αὐτοῦ.

— Αἴ, δὲν πειράζει, γυναῖκα, ὁ κὺρ Ἀστυνόμος εἶναι δικός μας ἄνθρωπος· τὸν Κώστα μου τὸν λέγω . . ἂς ἦναι . . . μὰ καὶ ὁ Δράκος μου θὰ γίνῃ ἕνας . . . εἶναι ἕνα χεροδύναμο παιδί, ὁ Θεὸς φυλάξοι, ἂν πιάσῃ τίποτε στὰ χέρια του, τὸ ξερρίζόνει.

— Ἐννοεῖς, καλέ μου ἄνθρωπε, πῶς πολλὰ ὀλίγον μᾶς μέλει δι' αὐτό· λοιπόν . . .

— Λοιπὸν, λέγω τάχα νἄχετε τὸν νοῦ σας, γιατὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν ἐλκυστικό, βλέπεις, καὶ ὁ Δράκος μου εἶναι ὅλο γελαστός, θὰ σᾶς ἔλθῃ ὄρεξη νὰ τὸ πιάσετε λιγάκι, νὰ τὸ χαϊδέψετε, καὶ δὲν θέλω νὰ

πάθετέ ὅ,τι ἔπαθα κ' ἐγώ, δόξα σοι ὁ Θεὸς, πολλὰ ἔμμορφα τὸ διώρθωσε τὸ μουστάκι μου· καὶ ἕνα ἄλλο ἔπαθα ἀκόμη . . . . .

— Καλὲ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τί εἶν' αὐτά; ἄνδρα!

— Γυναῖκα, δὲν εἶναι δική σου δουλειά, ἐμεῖς μιλοῦμε τώρα.

— Ὁμιλεῖ, κυρά, καὶ τὸ μικρό σας; ἠρώτησεν ὁ Κύριος Ὑπαστυνόμος τὴν σύζυγον.

— Ὄχι, κύριε.

— Βέβαια ὄχι· ὑπέλαβεν ὁ σύζυγος, μὰ τί τὰ θέλεις κὺρ Ἀστυνόμε μου, ποῦ ὅταν ἀνοιγοκλῇ ἐκεῖνα τὰ μματάκια του, θαῤῥεῖς πῶς σοῦ λέγει, ὅλα τὰ καταλαβαίνω—εἶν' ἕνα μικρὸ καὶ ζηλιάρικο, Θεέ μου φύλαξε· προχθὲς δὲν εἰξεύρω τί ἐπῆγα νὰ εἰπῶ εἰς τὴν γυν . . . .

— Καλὲ δὲν σωπαίνεις πλιό! ποιὸς σ' ἐρωτᾷ.

— Αἴ, καλό, καλὸ γυναῖκα, μὴ φοβᾶσαι· δὲν εἶμαι δὰ πάλι τόσῳ μωροπίστευτος νὰ καθήσω νὰ πῶ, πῶς γιατὶ σ' ἐχάδευσα ἐζήλεψε τὸ μωρό μας· ἔλα φέρετον, γυναῖκα, τὸ Δράκο μας, μὰ κύταξε νἄναι τὸ πουκαμισάκι του. παστρικό . . .

— Καλότυχε, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι! ἐπεφώνησεν ἡ ταλαίπωρος σύζυγος καὶ ἀπεμακρύνθη, φοβουμένη μὴν ἀκούσῃ πλειότερα· διότι ὁ καλός της, ὅταν ἤρχιζεν, εἰξεύρομεν, ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν ἄλυσις, τῆς ὁποίας ὁ εἷς κρίκος ἔσυρε ἄλλον.

— Χά! χά. ἐκάγχασεν ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, εἰς τὴν ἀμηχανίαν τῆς συζύγου του.

— Κύτταξε, κύτταξε τώρα, κὺρ Ἀστυνόμε, γιατὶ πράγματα τρέπονται ἡ γυναίκαις, καὶ κακιώματα ὕστερα, καὶ πράγματα· ἡ δική μου μάλιστα εἶναι μιὰ ξυλοπερίφανη, μὴν τῆς πῇς λόγο ἐμπρὸς εἰς ἄλλους—λόγια δηλαδὴ, σὰν αὐτὰ ποῦ συνειθίζει νὰ λέγῃ ἕν' ἀγαπημένν' ἀνδρόγενο, ποῦ ἔχει δόξασοι ὁ θεὸς, πολὺ καλὰ τοὺ τρόπους του—ἔχουν ὅμως καὶ δίκιο, ἀλήθεια, μερικαὶς φοραὶς ἡ ταλαίπωρες. Εἶσαι πανδρεμμένος, κὺρ Ἀστυνόμε;

— Ὄχι, ἀλλά . . . . .

— Λοιπὸν, τίποτε δὲν ξεύρεις, καθὼς βλέπω· μόνον ἕνας ἄνδρας ἠμπορεῖ νὰ ξέρῃ τί τραβοῦν ἡ καϋμένες, ἡ γυναῖκες, καὶ μάλιστα, ὅταν ἔχουν μωρά· ἆ, ἐκεῖνα τὰ μωρὰ ὅταν βγάζουν τὰ δοντάκια των, σὰν τὸ δρακοῦλι μου, ἂς ποῦμε· μολονόπου ἐγὼ τῆς τῶπα, γυναῖκα, δόξασοι ὁ θεὸς, ἔχω πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους μου, νὰ πάρωμε καὶ μιὰ δουλεύτρα· ὄχι· ἐκείνη ποτὲ δὲν θέλει νὰ μὲ κάμῃ νὰ ξοδέψω, μήτε γιὰ διασκέδασι· μιὰ φορὰ μάλιστα τὸ θυμοῦμαι σὰν τώρα, ἐπήγαμε κάτω στὸν Ἅγιο Γιάννη τὸ νηστευτὴ κ' ἐκάμαμε ἕνα πανηγύρι, μιὰ διασκέδασι ἄλλο πρᾶγμα, καὶ χωρὶς λεπτό, μὰ τσακισμένο, κὺρ ἀστυνόμε· ποῦ ἐγὼ, δόξασοι ὁ θεὸς, εἶχα τοὺς τρόπους μου νὰ ξοδέψω, καὶ τῶπα μάλιστα, καὶ τῆς γυναῖκας μου — σήμερα, γυναῖκα, θὰ πᾶμε νὰ διασκεδάσωμε κ' ἐγὼ καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιά μας, ἔχω δόξασοι ὁ θεὸς, τοὺς πρόπους μου, θὰ ξοδέψω· μᾶς συνέβη ὅμως μιὰ ἱστορία, ἄκουσε νὰ ἰδῇς, κὺρ Ἀστυνόμε . . . . .

— Μὰ εἶναι περιττὴ ἡ ἱστορία, κύριε, δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει.

— Ἀ, μὲ προσβάλλεις, κὺρ ἀστυνόμε, πῶς ἠμπορεῖ νὰ διαφέρῃ, θὰ σοῦ τὴν διηγηθῶ δὰ μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα.

— Μὰ δὲν τελειόνομε ποτέ, κύριε, μὲ ταὶς ἱστορίαις σου.

— Τί σὲ μέλει, κὺρ ἀστυνόμε, ἡ νύκτα εἶναι δική μας, ὅταν κοπῇ ὁ ὕπνος μου . . . ἔπειτα δὰ ὁ λόγος μου εἶναι, γιὰ νὰ ἰδῇς τί δὲν κάμει μιὰ γυναῖκα οἰκονόμα, ἡ εὐγενεία σου μάλιστα ποῦ εἶσαι ἀνόπανδρος πρέπει νὰ τὰ ξέρῃς ὅλα, γιατὶ τί ξέρεις; ἄνθρωποι εἴμαστε· ἠμπορεῖ νἄχῃ κανεὶς πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους του, σὰν ἐμένα δόξασοι ὁ θεὸς, ποῦ δὲν μοῦ λείπει τίποτα ἔχω, τ' ἀμπέλι μου, ἔχω . . . μὰ ἠμπορεῖ, ἂς ποῦμε, καὶ νὰ μὴν τοὺς ἔχῃ . . . .

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα . . . . .

— Τίποτα· ἤθελα νὰ πῶ μόνον πῶς ἡ καλή μου γυναῖκα πάντα οἰκονομία ἄνδρα, μὲ φωνάζει, οἰκονομία, ἔχομε καὶ κόρη τῆς πανδριᾶς· κ' ἔχει δίκιο, ἀπόψε μάλιστα τ' ἀπεφάσισα, καὶ θὰ τῆς δώσω δὰ ἕνα νέο κατὰ τὴ γνώμη τῆς γυναῖκας μου, πολλὰ εὐγενικό, δόξασοι ὁ θεός, μὲ τὰ γράμματάτου καὶ μὲ τὴν παιδεία του. Τὸν γνωρίζεις, κὺρ ἀστυνόμε, τὸ γαμπρό μου;—στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν παρεκεῖ ἱσταμένην θυγατέρατου, τῆς εἶπε σιγαλὰ, διὰ τῶν κωμικωτέρων σχημάτων τῶν χειρῶν καὶ τῶν μορφοσμῶν τοῦ προσώπου.

— Χαρικλειὼ, πήγαιν' ἔξω ἐσὺ, δὲν κάνει νὰ τ' ἀκοῦς κόρη μου, αὐτὰ τὰ πράγματα, μολονότι τ' ἀπεφάσισα πλέον, μὰ . . . .

— Ἔτσι ποῦ λές, κὺρ ἀστυνόμε μου.

— Εἰξεύρεις τί λέγω, κύριε, ὅτι ἔχομε τώρα μίαν ὁλόκληρον ὥραν ἐδὼ καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἐμάθαμε, παρ' ὅτι τὸ μωρό σας βγάζει δόντια, κάτι πανηγύρια, καὶ διασκεδάσεις, ὅτι θὰ ὑπανδρεύσῃς τὴν θυγατέρασου καὶ τί νέον θὰ κάμῃς γαμβρό πλήν, κύριέ μου, δι' αὐτὰ διόλου δὲν ἐνδιαφέρεται ἡ ὑπηρεσία.

— Ἄ, μὰ ἀφοῦ δὰ ἔλαβα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς δῶ εἰς τὸ σπητικό μου, καὶ τἄφερε ἡ ὁμιλία μας, ἔπρεπε, θαῤῥῶ, νὰ τὰ ποῦμε· ἔπειτα δὰ κι' ὁ γαμβρός μου, φορεῖ κ' ἐκεῖνος γενάκια, σὰν καὶ τὴν εὐγενεία σας, καπέλλο σὰν καὶ τὴν εὐγενεία σας . . . ξέρει καὶ τόσα γράμματα, καθὼς μοῦ λέγει ἡ γυναῖκα, γιατὶ ἐγὼ, βλέπεις, ἀλήθεια πῶς ἔχω πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους μου, μὰ γιὰ τέτοια πράγματα, νὰ σοῦ πῶ δὲν περιεργάζομαι, τὸ καλήτερο ὅμως, κ' ἐκεῖνο ποῦ ξεύρω κ' ἐγὼ εἶναι πῶς ξεύρει τὸ δίκιο τοῦ πολίτη, ξεστῆθι· ἆ, ἂν ἦτον ἐδὼ νὰ τὸν ἀκούσετε, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, κὺρ ἀστυνόμε, ἤθελε νὰ σᾶς κάμῃ νὰ τὰ χάσετε καθὼς τὸν ἤκουσα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μματια εἰς μία διασκέδασι, εἶναι τώρα τρία χρόνια, ἐκεῖ ποῦ ἕνας ἀγροφύλακας . . . ἆ, χωριάταις ἄνθρωποι, κὺρ ἀστυνόμε, αὐτοὶ οἱ ἀγροφύλακες, μὰ τοὺς ἐκάμαμε δὰ κ' ἐμεῖς, γιὰ δυὼ σῦκα, ποῦ θὰ ξέρουν θαῤῥῶ, πῶς νὰ φερθοῦν ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ ἕναν ὅπου ξεύρει πολὺ καλὰ τὸ δίκιο τοῦ πολίτη, καὶ μὲ ἕνα νοικοκύρη, ἂς ποῦμε, ποῦ ἔχει πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους του, ἄκουσε νὰ ἰδῇς τὴν ἱστορία.

Ὁ ὑπαστυνόμος, ὅστις παρ' ἐλπίδα ἔτυχε νὰ ἦναι διαθέσεως οὐχὶ σοβαρᾶς ἀστυνομικῆς, ἀλλὰ νέος εἰξεύρων νὰ ὠφελῆται ἀπὸ τὰς περιστάσεις, καὶ νὰ σκοτόνῃ κατὰ τὸ λεγόμενον, τὴν ὥραν του, ὅταν

μάλιστα εἶναι περίπολος τῆς ἑσπέρας ἢ πρόκηται νὰ διανυκτερεύσῃ, ἐσκέφθη, ὅτι ἀντὶ νὰ τρέχῃ ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν, ἀξιόλογα ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα του μὲ τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτὴρ τὸν ἐγοήτευσεν καὶ ν' ἀκούῃ παραμύθια ἕως ἂν ἄλλη περίστασις πάλιν τὸν ἀποσπάσῃ ἐκεῖθεν· εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν ἐφαιδρύνθη τὸ πρόσωπόν του, καὶ εἶπεν ὑπομειδιῶν πρὸς τὸν ἀνακρινόμενον δῆθεν.

— Ἔτσι ἔ, λοιπὸν εἶναι δικηγόρος ὁ γαμβρός σας; Χαίρομαι, ἂς ἀκούσωμε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀγροφύλακος, καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ παρακειμένου σοφᾶ καπνίζων τὸ σιγάρον του.

Ὁ ἀγαθὸς οἰκοκύρης ἐτοποθετήθη καὶ αὐτὸς ὅσῳ τὸ δυνατὸν καλήτερον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς πανηγύρεως· τὶς οἶδεν δὲ ποῦ ἤθελε καταντήσει, κατὰ τὸ σύνηθες, ἂν ὁ κύριος ἐνωματάρχης, ἄνθρωπος τῆς ὑπηρεσίας, ὡς εἶναι οἱ χωροφύλακες, δὲν παρενέβαινε νὰ τὸν ἀποκόψῃ ὀλίγον ἀποτόμως.

— Καλὲ τί κάθεσαι, κύριε ὑπαστυνόμε, ν' ἀκοῦς τὰ μωρολογήματα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ῥωτᾷς νὰ μᾶς πῇ, τί εἶχε ποῦ σήκωσε τὴν γειτονιὰ στὸ ποδάρι; ἢ ἄφες με νὰ τὸν κάμω ἐγὼ νὰ ὁμιλήσῃ μὲ δυὼ λόγια τὴν ἀλήθειαν, καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν.

— Χωρὶς φόβον ὅμως καὶ χωρὶς πάθος, προσέθηκε πονηρὰ μειδιῶν ὁ ὑπαστυνόμος, καὶ προσβλέπων τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου ἐνωματάρχου, εἰς ἣν ἀνεκινεῖτο βούνευρον μαρτυρικόν.

— Ὅπως ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, ὑπέλαβεν οὗτος μὲ τὸ αὐτὸ βλέμμα καὶ μειδίαμα, προτιμᾶται ὅμως πάντοτε ἡ ἰσχὺς τοῦ νόμου.

— Πολὺ καλά, βλέπομεν, κύριε ἐνωματάρχα, ἂς μένουν δύω κλητῆρες ἔξω.

— Ὄχι, κὺρ ἀστυνόμε, κὺρ νωματάρχη, ἂς ἔλθουν μέσα τὰ παιδιὰ νὰ τὰ κεράσωμε, δόξα σοι ὁ θεός, ἔχω πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους μου...

— Γυναῖκα, στεῖλε τὸ μικρό μου τὸ Γιάνκο νὰ πιάσῃ γρήγορα ὀλίγο κρασὶ ἀπὸ τὸ γιοματάρι καὶ φέρε μας δά, νὰ ζῇς κανένα ποτηράκι, δόξα σοι ὁ θεός, τοὺς τρόπους μας τοὺς ἔχομε.

— Μὴν πειράζεσαι, καλέμου ἄνθρωπε, εἶπεν ὁ Ἐνωματάρχης, κολακευθεὶς ἀπὸ τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ οἰκοκύρη.

— Δὲν ἔχομεν καιρόν, κύριε, ἄλλοτε· τώρα μόνον ἂν ἦναι δυνατὸν ν' ἀκούσωμεν τὴν κόρην σας τί τῆς συνέβη, καὶ νὰ μᾶς δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ φεύγωμεν.

— Ὁ θεὸς φυλάξοι· 'σὰν στὸ σπίτι σας, κὺρ Νωματάρχη μου, ὑπέλαβε προθύμως ὁ οἰκοκύρης, τὶ θὰ μᾶς φύγετε τώρα ποῦ γνωρισθήκαμε; μόνον αὐτὸ δὲν γίνεται,

— Μὰ ἡ ὥρα εἶναι περασμένη,

— Καὶ μὴ θαῤῥῆτε δὰ πῶς θὰ πάγω εἰς τ' ἀμπέλι ἢ τὸ χωράφι τὸ πρωΐ—δόξα σοι ὁ θεός, γιατὶ ἔχει κανεὶς τοὺς τρόπους του, γιὰ νὰ διασκεδάζῃ ὁπόταν θέλῃ μὲ τοὺς φίλους του· ὅσῳ ὅμως καὶ ἂν διασκεδάσω, θαῤῥῶ, πῶς σὰν ἐκεῖνο τὸ πανηγύρι τοῦ ἐλαιῶνος δὲν θὰ μοῦ τύχῃ ποτέ.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔσπευσε μόνος νὰ βοηθήσῃ τὸν βραδύνοντα Γιάνκο του, ἀλλ' ἐκεῖ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑπογείου εὗρε τὰ δύω του τέκνα γροθοκοπούμενα μέχρις αἵματος, διότι ὁ μὲν Κώστας, ἀπαντήσας καθ' ὁδὸν τὸν Γιάνκο ἐζήτει νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὸ πλῆρες ἀρρόεντος ῥητηνίτου ἀγγεῖον, διὰ νὰ τὸ φέρῃ ἐκεῖνος καὶ νὰ λάβῃ οὕτω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δοξασθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου Ὑπαστυνόμου, ὅτι ἦτον ἐκεῖνος, ὅστις ἀνεστάτωσε διὰ τῶν φωνῶντου τὴν συνοικίαν· καὶ ἴσως ἴσως, καθ' ὃ τέκνον τοῦ πατρὸς του, νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἡρωϊκὴν διασκέδασιν τῆς πανηγύρεως, καθ' ἣν μόνος ἀπέναντι πολλῶν παίδων ἔδωκε κ' ἐπῆρε συστηματικά.

Ἀλλ' ὁ ὑπερήφανος Κώστας, κατ' οὐδένα λόγον δὲν ἐπείθετο νὰ τὸ παραχωρήσῃ, διότι τελοσπάντων ἤθελε νὰ προσφέρῃ καὶ αὐτὸς, ὁ πτωχὸς, τὰς ἐκδουλεύσεις του, καθόσον μάλιστα εἶχε καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ δίκαιον.

— Ὁ πατέρας, εἶπε.—Κώστα! πήγαινε νὰ φέρῃς τὸ κρασί· τὸ λοιπόν, ἐγώ, θὰ τὸ πάγω. ἐπανέλαβεν οὗτος, ἐν εἴδει διαμαρτυρήσεως. Ἀλλ' εἰς παρομοίαν περίστασιν, ἐννοεῖται, ὅτι τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου, ἔμελλε νὰ ὑπερισχύσῃ, ἐνόσῳ ὅμως τὸ ἀγγεῖον δὲ ἀνετρέπετο καὶ ὁ οἶνος δὲν εἶχε πλημμυρήσῃ τὸ ἔδαφος. Ἅμα ὅμως ὁ μεγαλήτερος ἐπίστευσεν, ὅτι εἶναι ἐντὸς τοῦ δικαίου του, ἤρχισε νὰ γροθοκοπῇ τὸν ταλαίπωρον Κώνσταν ἀνηλεῶς· ὅτε προσελθὼν ὁ πατὴρ ἔκρινε καλὸν νὰ διαλύσῃ τὴν πάλην, φιλοδωρῶν ἀπὸ ἓν ῥάπισμα εἰς ἕκαστον τῶν τέκνων του, ἅτινα εἶδε μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως ν' ἀποσυρθῶσιν εἴς τινα γωνίαν κνώμενα τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐγέλασεν, ἐγέλασεν ἀπὸ καρδίας εἰς τὰ ἐκδικητικὰ αὐτῶν βλέμματα, ἐκτοξευόμενα κατ' ἀλλήλων, ἂν καὶ ἠσθάνθη μικράν τινα δυσαρέσκειαν ἰδὼν τὸ ἀγγεῖον ἀνεστραμμένον, ὁ δὲ ποῦς του ἐβράχη εἰς τοῦ ῥητηνίτου τὸν ζωμόν.

— Τὰ παλιόπαιδα! ἐπεφώνησεν· ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχω τοὺς τρόπους μου, γιὰ νὰ σᾶς δείξω ἐγὼ πῶς χύνουν τὸ κρασί· μὰ, δόξα σοι ὁ θεός, τοὺς ἔχω πολὺ καλὰ, ἐμυρμίριζε, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν βαρέλλαν, φαιδρότατος, νὰ πληρώσῃ ἐκ νέου τὸ ἀνὰ χεῖρας ἀγγεῖον· ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν δύω βημάτων ἀπ' αὐτῆς, σχεδὸν ἐκολύμβα εἰς ἄφθονον ὑγρὸν, ἡ ὀσμὴ τοῦ ὁποίου ἦν ὀσμὴ γνωστὴ ῥητηνίτου, καὶ ὁ παιγνιώδης κρότος, τὸν ὁποῖον προξενεῖ τὸ φεῦγον τῆς πηγῆς ὕδωρ, ἠκούετο ζωηρός.

— Διάβολε! ἐπεφώνησεν ἀπόπληκτος, καὶ ἔστη ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ σκεφθῇ.—Τί τρέχει ἐδώ; πατῶ νερὰ, καὶ ἡ μυρωδιά των εἶναι κρασιοῦ, εἶπε καὶ ἔκυψε νὰ λάβῃ εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός του ἐκ τοῦ ὑγροῦ, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ γεῦσις ἀντεπεκρίνετο εἰς τὴν ὀσμὴν, ἀλλ' ἐνῷ ἔκυπτεν, εἶχε προχωρήσει ἓν βῆμα καὶ τὸ πρόσωπόν του προσεβλήθη αἴφνης, κατεβράχη ἀπὸ τὸ στενοχωρημένον ὑγρὸν τῆς βαρέλλας, διὰ τοῦ πίρου, του ὁποίου ἐξήρχετο ὁρμητικώτατον καὶ ἀφρίζον.

Παναγία μου! ἐπρόφθασε μόνον νὰ εἴπῃ, καὶ προσβληθεὶς οὕτω

ἐξ' ἀπροόπτου, ἐξηπλώθη ἐντὸς τοῦ ὑγροῦ ἐδάφους καὶ ἐκυλίετο καὶ ἐλούετο συνάμα εἰς τὸν ῥητηνίτην τὸν ἀγαπητόν του, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τί τῷ συμβαίνει. Ἤρχισε λοιπὸν νὰ φωνάζῃ. Βοήθεια! βοήθεια! ὑποθέτων, ὅτι λῃσταὶ κεκρυμμένοι ἐκεῖ τὸν προσέβαλον, καὶ διόλου παράδοξον νὰ ἐπίστευσεν, ὅτι τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἐκολύμβα ἦτο τὸ αἷμά του,

Εἰς τὰς ἀγρίας φωνάς του, τὰ δύω του τέκνα, ὁ τολμηρὸς προπάντων Γιάνκος, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων του. Κλέφταις! κὺρ ἀστυνόμε, κλέφταις! Ὁ μικρὸς Κώστας, ἐτόνισε τοὺς κλαθμούς του εἰς τὴν διαπασῶν τοῦ—σῖ—ντὸ— ὡς ἂν ἐκράτει τὸ ἴσον εἰς τριῳδίαν, τῆς ὁποίας τοὺς κενοὺς ῥυθμοὺς ἀνεπλήρου τὸ εὔηχον φίσσ, φίσσ τῆς βαρέλλας, ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὑπογείου.

Ἐν τῷ ἅμα, ἄνωθεν τριῶν βαθμίδων, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς οἰκίας ἀνταπεκρίθησαν τὴν αὐτὴν στιγμὴν αἱ ἀπηλπισμέναι φωναὶ τῆς συζύγου, ἥτις ἔκραζε· τὸν ἄνδρα μου! κὺρ ἀστυνόμε, τὸν ἄνδρα μου! τὰς φωνὰς αὐτὰς ἀπέπνιγον τοῦ μωροῦ της τὰ κλαθμηρύσματα, καὶ τῆς Χαρικλειὼς αἱ ἀπελπισίαι, ἥτις ἔτυχε νὰ διαβαίνῃ τὸν ἔξω θάλαμον, καθ' ἣν στιγμὴν, ὑπὸ τὸν σοφᾶν, ἐφ' οὗ ἦτο ἐξηπλωμένος ὅτε Ἐνωματάρχης καὶ ὁ Κύριος Ὑπαςυνόμος θαυμάζοντες τὸν ἄφροντιν χαρακτῆρα τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ἠκούσθη στενοχωρημένη καὶ ὑπόκωφος βῆξ, εἰς ἣν κατ' ἀρχὰς οὐδεὶς ὑπωπτεύθη. Ἐπαναληφθείσης ὅμως καὶ πάλιν ζωηρότερον, ἀνετεινάχθησαν ὕποπτοι καὶ ἀνασσύραντες τὸ παραπέτασμα τοῦ ἀνακλίντρου, διέκριναν, ὅτι ἐκεῖ ἐκρύπτετο σῶμά τι, καὶ πρῶτος ὁ Ὑπαστυνόμος, πρὸς τιμήν του, διέκρινεν ὅτι ἦτον ἄνθρωπος — καὶ ἔσυρε φωνήν.

— Κλητῆρες! κλητῆρες! ἐδὼ ὁ κλέπτης.

— Χωροφύλακες! ἐπανέλαβεν ὁ τολμηρὸς ἐνωματάρχης, καὶ ἔσυρε τὸ ξῖφος, χωρὶς νὰ τολμᾷ ὅμως νὰ πλησιάζῃ φοβούμενος μήποτε εἰς τὰς ζωηρὰς κινήσεις τῆς σπάθης του βλάψῃ κανὲν μέλος τοῦ συλληφθησομένου κακούργου, καὶ δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ τὸν ἀνακρίνῃ κατόπιν.

Οἱ κλητῆρες, οἱ χωροφύλακες εἰσῆλθον, καὶ ἵσταντο ἀναμένοντες τὰς διαταγὰς τῶν προϊσταμένων, καὶ ἄλλοι μὲν ἔπαλλον τὴν ἀνὰ χεῖρας των ἰσχὺν τοῦ νόμου, ἄλλοι δὲ ἔσειον τὰ βούνευρά των ἐξ ἀνυπομονησίας.

— Ἄ, κακοῦργοι! ἐφώναζεν ὁ ἐνωματάρχης, ὅστις εἰς τὸ στρατιωτικὸν ὕφος του, ἐπίστευεν, ὅτι ἔβλεπε λῃστὰς πάντοτε ἐνώπιόν του.

— Ἄ, μ π ε ρ μ π ά ν τ ε! μπερμπάντε! ἐπανελαμβάνεν ὁ κύριος ὑπαστυνόμος, ἐξοικειωμένος μὲ τούτους ἐκ τῶν καθηκόντων του.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἔξω κακοῦργοι!

— Κύριε, ἐνωματάρχα, ἀπεκρίθη μία φωνὴ οὔτε πολλοὶ εἶναι, οὔτε κακοῦργοι.

— Ἄ, λοιπὸν μόνος εἶσθε, ε ὐ γ ε ν έ σ τ α τ ε; ἠρώτησεν ὁ Κύριος ὑπαςυνόμος· πῶς ὀνομάζεσθε, παρακαλῶ; καὶ μὲ ὕφος ἀνακριτοῦ, ἔ-

συρεν ἐκ τοῦ κόλπου τὸ σημειωματάριόν του καὶ ἡτοιμάσθη νὰ γράψῃ τὴν κατάθεσιν.

— Κύριε ὑπαστυνόμε, ὑπέλαβεν ὁ ἐνωματάρχης, ἄφες παρακαλῶ, αὐτὴ εἶναι ἰδική μου δουλιά.

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε ἐνωματάρχα, ὁ νόμος λέγει, ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ ἐξουσία δύναται νὰ ἀνακρίνῃ π ρ ο κ α τ α ρ κ τ ι κ ῶ ς τὸν συλληφθέντα, καὶ ἐπειδή . . . . . .

— Τίποτε! δὲν ἔχει ἐπειδὴ, κύριε ὑπαστυνόμε· εἶπες τὸν συλληφθέντα, λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν συλλάβωμεν πρῶτον, καὶ ἡ δόξα αὐτὴ εἶναι ἰδική μου, δηλαδὴ εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν.

— Ὄχι ἰδική μου, ἔλεγεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ὄχι ἰδική μου, ὁ ἐνωματάρχης, ἐδιχογνώμησαν αἱ ἐξουσίαι καὶ ὁ ὑπαστυνόμος δυσαρεστηθεὶς, διέταξε τοὺς κλητῆρας νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν ἀρνούμενος οὕτω εἰς πεῖσμα τοῦ ἐνωματάρχου τὴν συνδρομήν του.

— Χωροφύλακες, ἐδώ! ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου συλλάβετε τὸν κακοῦργον· ἐφώνησεν ὁ ἐνωματάρχης, ῥίψας βλέμμα ὑπερήφανον ἐπὶ τοῦ ἀποσυρομένου ὑπαστυνόμου.

— Διαμαρτύρομαι! ἠκούσθη μία φωνὴ ὑπὸ τὸ ἀνάκλιντρον, ἀλλὰ τοσοῦτον ζωηρὰ, ὥστε ἔκαμε τοὺς προβαίνοντας χωροφύλακας νὰ ὀπισθοδρομήσωσιν εἰς τὴν ἔντονον αὐτὴν διαμαρτύρησιν.

— Συλλάβετέ τον.

— Δὲν δύνασαι, κύριε ἐνωματάρχα, κατὰ τὸ σύνταγμα, νὰ συλλάβῃς πολίτην, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

— Παραδώσου, κακοῦργε! ποῦ θέλεις νὰ μοῦ κάμῃς καὶ τὸν λογιώτατον.

— Μὴν προσβάλῃς ἕνα τίμιον πολίτην, διότι σὲ καταμυνύω ἐντὸς τοῦ δικαίου. . . .

— Ὦ τὸ τιμημένον ὑποκείμενον! Παραδώσου, ἢ θὰ σὲ συλλάβω διὰ τῆς βίας.

— Εἶναι ἀντισυνταγματικόν! διαμαρτύρομαι κατὰ τῆς παρανομίας, δὲν συλλαμβάνουν ἀνθρώπους διὰ τῆς βίας ἐκ τῆς κατοικίας των· ἡ κατοικία τοῦ πολίτου εἶναι ἄσυλον, καὶ τὸ ἄσυλον ἐκραύγαζεν ὁλονὲν ἡ φωνὴ ὑπὸ τὸ ἀνάκλιντρον, εἶναι ἀπαραβίαστον. . .

Οἱ χωροφύλακες δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσιν· ὁ ἐνωματάρχης εὑρέθη πρὸς στιγμὴν εἰς ἀμηχανίαν. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν, διότι ἦτον ἀρκετὰ φιλότιμος, ὥστε νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὡπλισμένος ἄνθρωπος τοὺς μυκτηρισμοὺς ἑνὸς ὑπὸ τὸ ἀνάκλιντρον.

— Κάτω τὰ ὅπλα, λοιπὸν, ἔκραξεν, ἢ σὲ σφάζω ὁλοζώντανον.

— Ὁ τίμιος πολίτης ποτὲ δὲν φέρει ὅπλα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ φωνὴ, ἀτάραχος, διότι ὅπλα του ἔχει τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον.

— Διάβολε! θαῤῥῶ πῶς ἔχω νὰ κάμω μὲ κανένα δικηγόρον.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Αἴ, παρῆλθεν ἡ πρώτη τοῦ Απριλίου, μικρέ μου συνάδελφε, δὲν μὲ ἀπατᾷς πλέον, διότι ἂν καὶ μετεμφιέσθης ἀξιόλογα, ὡς ἀστυνομικὸς ὑπηρέτης, πίστευσέ μου ὅμως, τὰ ἐξέχοντα κερατίδιά σου, οὐδόλως συμβιβάζονται μὲ τὴν ἔντιμον ταύτην στολήν.

— Ἠθέλησα νὰ διασκεδάσω, ὀλίγον Δέσποτα, μὲ τὰ ἑτοιμόρροπα, καὶ διὰ τοῦτο ἔδωσα τὴν μορφήν μου εἰς ἕνα κλητῆρα, καὶ ἔλαβα τὴν στολήν του· ἄλλως τε, εἶναι τὸ μόνον ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἁρμόζει, νομίζω, εἰς ἕνα Σατανᾶ.

— Ἐντούτοις, ἂς ἀκούσωμεν καὶ ἡμεῖς, πῶς διεσκέδασες μὲ τὰ ἑτοιμόρροπά σου;

— Ὦ, πολὺ καλήτερα, παρ' ὅτι θὰ διεσκέδαζα εἰς τὸ ἐθνικὸν θέατρόν σας, τοὺς περιπάτους σας, ἢ τὰς ἀριστοκρατικὰς συναναστροφάς σας. Διεσκέδαζα μὲ τὸν τρόμον, τὸν ὁποῖον ἐπροξένει ἡ ἔντιμος παρουσία μου (ὡς ἀστυνομικοῦ κλητῆρος ἐννοεῖς πάντοτε) ὅταν ἀνὰ πᾶν βῆμα, ἔκαμνα νὰ σταματήσουν, μὲ ἀστυνομικὴν εὐγένειαν ὅμως, τοὺς καλοὺς συμπολίτας σου, τὰς ὡραίας πολίτιδας, οἵτινες κατετρόμαζαν μὲ τὴν τελευταίαν τῶν ἑτοιμορρόπων καταστροφήν· ἑτοιμόρροπα ἐδῶ, ἑτοιμόρροπα, ἐκεῖ, καὶ παντοῦ σκαπάνη καὶ πέλεκυς εἰς τὰ ἑτοιμόρροπα.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, κυρία, ἔκραζα εἰς μίαν, τῆς ὁποίας ὁ καναρῆς πῖλος ἦτο συνηλικιώτης μὲ τὸ σύνταγμα, ὁ πῖλος σας εἶναι ἑτοιμόρροπος, ὡς . . . ἂν ἀγαπᾶτε, σταθῆτε νὰ συντάξω τὴν ἔκθεσίν μου.

— Κύριε, εἶπα, πρὸς τὸν ἄχαριν υἱόν, ἑνὸς χαριεστάτου πατρὸς, ὁ Αἰών σας εἶναι ἑτοιμόρροπος, καὶ μὲ λύπην μου θὰ συντάξω καὶ δι' αὐτὸν μίαν ἔκθεσιν.

— Ἡ Ἐλπίς σας, ἐρατεινέ μου Κωστάκη, εἶναι ὀλίγον ἑτοιμόρροπος, καὶ μία ἔκθεσις ἀνάγκη νὰ τὴν κρημνίσῃ.

— Γηραλέα μου Ἀθηνᾶ, οἱ ὀδόντες σας κατέστησαν ἑτοιμόρροποι, ὡς τῆς δομνίτσας Πανδώρας, καὶ ἡ ἔκθεσίς μου αὐτὴ τὸ βεβαιόνει.

— Τὰ σεβάσματά μου, Δεσποσύνη, πλὴν ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου,

θὰ συντάξω τὴν ἔκθεσίν μου, διότι ἡ ἀριστοκρατικὴ μύτη σας εἶναι χωρὶς ἄλλο ἑτοιμόρροπος καὶ εἶναι φόβος μὴ πέσῃ ὑπὸ τὸ βάρος της.

— Ὁ ἐπενδύτης σας εἶναι ἑτοιμόρροπος, σκληρέ μου κατακτητὰ καὶ ἡ ἀστυνομία ἀνάγκη νὰ λάβῃ τὰ μέτρα της, καθὼς καὶ διὰ τὸ Παρισιανὸν δίοπτρόν σας.

— Μανθάνω, ὅτι ἡ καρδία σας εἶναι ἑτοιμόρροπος mademoiselle καὶ ἐπιτρέψατέ μοι . . . . μὴ διαμαρτυρεῖσθε ὡραία μου, θὰ κάμω τὴν ἔκθεσίν μου, διὰ τὸ συμφέρον τῆς νεολαίας.

— Ἀναμφιβόλως οἱ θόλοι τῆς σεβαστῆς σας γαστέρος εἶναι ἑτοιμόρροποι, ἔκραζα εἰς τὴν ἐπισημοτέραν τῆς πρωτευούσης κοιλίαν, ἐκτὸς ἂν τὸ δημόσιον φροντίσῃ δι' ἐξόδων του νὰ τὴν στηρίξῃ καὶ πάλιν — μολαταῦτα, ἐγὼ θὰ συντάξω τὴν ἔκθεσίν μου πρὸς τὸ συμφέρον τῶν πιστωτῶν σας.

— Ἡ ἐρυθρὰ ὄψις σας, εἶναι Κυρία μου ἑτοιμόρροπος, τὸ βλέπω φανερὰ, καὶ μ' ὅλον τὸ θάρρος θὰ τὴν ἐκθέσω.

— Ἡ ὑγεία σας, γέροντά μου εἶναι ἑτοιμόρροπος, ἀφῆτε με νὰ συντάξω τὴν ἔκθεσίν μου, καὶ μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ μὲ δωροδοκήσετε καθὼς σᾶς ἔχουν συνειθισμένον.

— Δὲν ἐξετάζω τὸ πῶς . . . . ἀλλὰ τὰ χείλη σας εἶναι ἑτοιμόρροπα, μικρά μου, καὶ ἡ ἔκθεσίς μου δὲν θὰ τ' ἀδικήσῃ ποσῶς.

— Πρὸς χάριν σας, καλή μου κυρία, παραβλέπω τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις καὶ δὲν καταμηνύω τὰ σκληρὰ κρινολίνα, καὶ τὰ ἑτοιμόρροπά σας, ὡς ἡ ἀκρόπολις, Μαλακὼφ — χάριν τῆς κοινωνίας ὅμως θὰ ἐκθέσω ὅτι τὰ πρόσθετα κάλλη σας εἶναι ἑτοιμόρροπα.

— Καὶ διὰ τὸ ὑπογένειόν σας, παρακαλῶ, δύω λέξεις, εἶναι ἑτοιμόρροπον, φιλόσοφέ μου, καὶ δὲν δύναμαι παρὰ νὰ κάμω τὸ χρέος μου.

— Ἄρχοντές μου, μὲ συγχωρεῖτε, εἶπα, εἰς ἑπτὰ ἐπὶ θρανίων κινητῶν καθημένους. Αἱ ἕδραι σας, καθὼς βλέπω, εἶναι ἑτοιμόρροποι καὶ φοβοῦμαι μὴ πέσετε· ἐν ὀνόματι τοῦ συντάγματος λοιπόν . . . .

— Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἀφορᾷ καὶ τοὺς ὑπουργούς, μοὶ ἀπήντησαν καὶ ἔφυγα ἔντρομος, Δέσποτα, ἰδὼν, ὅτι διετάραξα τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον· ἐνῷ ἠδυνάμην νὰ καταδείξω πολλὰ, τὰ ὁποῖα ἡ ἀστυνομία χαριζομένη, δὲν ἐχαρακτήρισεν ὡς ἑτοιμόρροπα, καὶ τὰ ὁποῖα ὅμως . . .

— Καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ, Σατανᾶ, καὶ θὰ κάμῃς ἀκόμη καλήτερα, ἂν μὲ ἓν γοργὸν πήδημά σου εὑρεθῆς εἰς τὴν καλυγύναικα Σύρον, ὡς ἔλεγεν ἄλλοτε εἰς τὰ ἔργα καὶ ἡμέραι ὁ λησμονήσας τὴν Ἑλλάδα μας, τρυφερὸς Πώπ.

— Ὦ, μετὰ χαρᾶς, Δέσποτα, ἰδοὺ ἐγὼ εἰς τὴν Σύρον. Εὑρίσκομαι εἰς τὸ ὄγδοον θαῦμα τοῦ κόσμου, εἰς τὴν πολυθρύλητον πλατεῖαν τῆς Σύρου, τῆς ὁποίας αἱ πυκνωμέναι δενδροστοιχεῖαι κινοῦν τὴν ζηλοτυπίαν τῆς λεωφόρου μας, καθὼς καὶ ὁ ἀπέραντος αὐτῆς ἀνθὼν ἀμιλλᾶται πρὸς τὸν βασιλικὸν κῆπον μας. — Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου καὶ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι εἰς κίνησιν, χαρὰ, καὶ γέλωτες, καὶ φιλικαὶ διαχύσεις, καὶ ἐρωτικὰ μειδιάματα, καὶ ἐκφραστικὰ βλέμματα

ἄρχονται ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας, τῆς μιᾶς καὶ μόνης ὁδοῦ, καὶ λήγουσι πρὸς τὴν ἄλλην.

Ἐδῶ μία ἀνθοδέσμη παρθένων πολιορκεῖται ἀπὸ σωρείαν νεαρῶν ἐργολάβων, ἐκεῖ κατασκοπεύεται ἄλλη, καὶ ἡ συμπαθὴς ἐκείνη νεᾶνις ἀσπάζεται ἕνα ῥόδον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου τῆς προσεφέρθη καὶ κοσμεῖ δι' αὐτοῦ τὸ νεαρὸν στῆθος της. Ὦ, Δέσποτα, αἱ παρθένοι τῆς Σύρου (ἂν μὲ τὸ ἐπιτρέπουν τῶν Ἀθηνῶν μας αἱ δέσποιναι), εἶναι πολὺ ὡραιότεραι ἀπὸ πολλὰς παρθένους τῆς πρωτευούσης μας. Μὴν φοβῆσαι ὅμως νὰ γοητεύσῃ τὴν καρδίαν μου καμμία Κίρκη τοῦ βράχου τούτου· τὴν ἐμάγευσαν πρὸ πολλοῦ, δύω καστανοὶ τῶν Ἀθηνῶν ὀφθαλμοί, διότι μία ἔξυπνος κόρη καὶ τὸν διάβολον καθιστᾷ ἐραστήν της. — Χῖ! χῖ! χῖ! . . .

— Διατὶ γελᾷς, Σατανᾶ;

— Διότι ἔχω, νομίζω ὀλίγον δίκαιον, νὰ γελῶ, ὅταν βλέπω τὴν ἐπικληθεῖσαν βασίλισσαν τῆς νήσου, ἀντὶ νὰ φέρεται ὑπὸ τῶν Ζεφύρων ὡς ἡ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη ἐπὶ θαλασσίου κογχίλης, εὐχαριστεῖται νὰ σύρεται ὑπὸ Τριτώνων καὶ ἐπὶ ἁμαξιδίου ὁμοίου τοῦ ἀγαπητοῦ σου Κωστάκη. Ἐν μέσῳ καγχασμῶν καὶ ζηλοτύπων γελώτων, διέρχεται τὸ ἁμαξίδιον τοῦτο, συρόμενον, ὡς τῆς Σουλτάνας τὸ ὄχημα ἀπὸ τὸν ἀγωνιῶντα ἁμαξηλάτην, ὅστις φωνάζει ἀδιάκοπον βάρδα.

Χῖ! χῖ! χῖ! ἐπὶ τῆς πρώρας τοῦ σουλτανικοῦ τούτου Φαέθοντος κομπάζουν δύω εὐνοούμενοι αὐλικοὶ τῆς Σουλτάνας, ὁ εἷς εἶναι ὑψηλὸς καὶ περιποιημένος τὴν ὄψιν καὶ τοὺς τρόπους, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσον εὐαίσθητος τὴν φυσιογνωμίαν, ὅσον εἶναι καὶ ἡ πολυπαθὴς του καρδία· διακρίνεται ἀπὸ τὸν ὡς ἀξιοῖ, κινεζικὸν πόδα του καὶ εἶναι γνωστὸς, διὰ τὰς τερατώδεις καὶ κατὰ Κόρον ψευδολογίας του, τὰς ὁποίας πωλεῖ, χωρὶς νὰ τὰς ἀγοράζωσιν ὡς πνεῦμα· καὶ τὸ περίεργον εἶναι, τὸ νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἀγαπᾶται πολύ . . . . Καὶ ὅμως μὲ ὅλα ταῦτα τὰ προτερήματα ἀναγκάζεται νὰ ὑποχωρῇ ἀπέναντι τοῦ παραπλεύρου του Γανυμήδους, τοῦ περιβοήτου κατακτητοῦ καὶ ἐραμίλλου τοῦ Δὸν Ζουάν· ὅστις ἔχει τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ῥίψῃ ἓν μόνον βλέμμα, νὰ εἰπῇ ἓν δεσποτικὸν μόνον « θέλω » καὶ ἰδοὺ στῆθη διαῤῥιγνύμενα καὶ καρδίαι ἀσπαίρουσαι ἐκ τοῦ ἔρωτός του, τὰς ὁποίας ἔχει τὴν ἀσπλαγχνίαν ὁ σκληρός! νὰ καταπατῇ, καὶ νὰ συντρίβῃ ὁ ἄσπλαγχνος!

Ὑπερέβη τὰ εἴκοσιν ἔτη του, ὁ ἀστεῖος! καὶ ὅμως φαίνεται μόλις δεκαεπταετής, τόσον εἶναι ἁβρὸς καὶ λεπτοφυής, ὁ νέος αὐτὸς Ἐρωτόκριτος, τί χαριτωμένο πρόσωπο· πόσον τὸν καλλύνει ἡ μόλις ἀναφυομένη χλόη τῆς μελλούσης γενειάδος του καὶ πόσον καλὰ θὰ τὸν ἥρμοζον αἱ δέκα τρίχες τοῦ μύστακός του, τὸν ὁποῖον πιστεύει ἤδη ὅτι ζυρίζει, διακρίνεται καὶ οὗτος μεταξὺ ὅλων ἐκ τῆς μανίας τὴν ὁποίαν ἔχει, νὰ ἐνδύεται ἰδιότροπα, καὶ δὲν ἀνέχεται νὰ φορῇ ὅ,τι φοροῦσιν οἱ ἄλλοι, ἔχει τόσην πεποίθησιν εἰς τὸ πνεῦμά του, ὅσην καὶ εἰς τὴν

καλλονήν του, ἐμπαίζει τὴν μίαν, χαριεντίζεται μὲ τὴν ἄλλην, ἀκίζεται μὲ τὴν τρίτην, καὶ ὡς χρυσαλὶς πτερυγίζει ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος, καὶ μένει πάντοτε γοητευμένος μὲ τὰς γοητευτικάς του ἀνοησίας καὶ τὸν ἀποκτηθέντα προξενικὸν πῖλον του.

Τὴν στιγμὴν ταύτην περιπαθῶς προσβλέπει τὴν Ὀδαλίσκην του, ἥτις εἶναι ὀλίγον κακοδιάθετος (διότι δὲν τὴν συνοδεύει ὁ σύζυγός της) τῆς λέγει μὲ τὴν γυναικείαν φωνίτσα του μίαν ἀπὸ τὰς πνευματώδεις ἀνοησίας του, καὶ τὴν κάμνει νὰ ξεκαρδίζεται ἀπ' τὰ γέλοια.

— Τὶ λαμπρὸς νεανίσκος! νὰ εἴχομεν δέκα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἔρωτας! Ἤθελες τὸν εἰπῇ λύκον τοῦ παρθενικοῦ ποιμνίου, ἂν ἐγνώριζες ἓν του ἀκόμη προτέρημα· συνειθίζει, ὁ κωμικὸς, νὰ συκοφαντῇ ἀνάνδρως ἐκείνας, αἵτινες τὸν ἀπαξιοῦν, καὶ αἰσθάνονται εἰς τὴν παρουσίαν του βδελυγμίαν καὶ οἶκτον . . . Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν, ἐσυκοφάντησε τὴν ἁβροτέραν κόρην τῆς Σύρου, διότι ἡ εὐγενὴς αὕτη ψυχὴ, τὸν καταφρονεῖ καὶ τὸν ἀποστρέφεται.

— Ἄφες αὐτὸν, Σατανᾶ, καὶ σιώπα, ἐὰν δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο νὰ εἴπῃς.

— Ὦ, ἔχω, καὶ πολλὰ μάλιστα. Ἰδοὺ παρατηρῶ ἕνα παιδικὸν νεανίαν, ἕνα παιδί, τὸ ὁποῖον μεγαλοπρεπῶς βηματίζει εἰς τὸν περίπατον· Εἶναι ἐνδεδυμένον ὡς ἐργολάβος τῶν Παρισίων, φέρει χειρόκτια λευκὰ, καὶ πρώτης ποιότητος, (ἐν παρενθέσει) ἄνθος εὔοσμον εἰς τὰ στήθη, καὶ σιγάρον εἰς τὰ ῥοδινὰ χείλη του. Ἀτενίζει ἀναιδῶς τὰς διερχομένας κυρίας, καὶ ψιθυρίζει φαιδρῶς.

Ἕως πότε 'στὸ σχολεῖον, ἔλα 'στὸ κρασοπολεῖον.

Ἀναντιῤῥήτως πρέπει νὰ ᾖναι μαθητὴς τοῦ φιλτάτου Κρίσπη, διότι τὸ σχολεῖον αὐτὸ ἐνδύει τόσον σεμνῶς τοὺς μαθητάς του, καὶ τοὺς μανθάνει ἐκτὸς τῶν γραμμάτων καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη διὰ νὰ μὴν γίνουν σχολαστικοί. . . . Ἀλλὰ καὶ τὰ εὐτυχισμένα αὐτὰ παιδιὰ ὁρκίζονται εἰς τὸ ὄνομα μόνον τοῦ διδασκάλου των, καὶ τὸν ἀγαποῦν ὅσον μισοῦν τὸν κακὸν ἐκεῖνον Ἀντωνιάδην, ὅστις καὶ καλὰ θέλει νὰ τοὺς κάμῃ ἀνθρώπους, καὶ νὰ τοὺς καταστήσῃ ἐντίμους Πολίτας. . . . . Παρατηρῶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς πλατείας τοῦ Ὄθωνος, ξόλα πρὸς οἰκοδόμησιν θεάτρου, διότι ἡ ἀτυχὴς Γκόρη, καί τινα ἄλλα θύματα τοῦ γνωστοῦ χαρτοσημοφάγου μας, κατέρυγον εἰς τὴν καλὴν Σύρον καὶ εἰς τὴν γενναιότητα τῶν εὐγενῶν πολιτῶν της.

Βλέπω εἰς τὸν κύκλον ἐκείνων τῶν ὑπαλλήλων, καὶ τὸν Κύριον Ἀστυνόμον· ὁμιλεῖ μυστικὰ εἰς τὸν γνωστὸν καφφεπώλην τῶν Βαποριῶν καὶ δίδει εἰς αὐτὸν ὁδηγίας· θὰ διέλθουν τὴν ἑσπέραν ὁμοῦ εἰς τὸ καφφενεῖον του ἐν κραιπάλῃ, εἰς τὸ ὁποῖον μεθοκοπᾷ ἡ καλὴ νεολαία, καὶ χάνει τὰ χρήματά της, εἰς ἄτιμον χαρτοπαίγνιον.

Ἀλλ' ἡ ἑσπέρα ἐπέρχεται, τὸ πλῆθος διαλύεται κατ' ὀλίγον, καὶ ἀναχωρεῖ ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια· ὁ ἐραστὴς ῥίπτει ἓν τελευταῖον βλέμμα εἰς τὴν ὡραίαν του, ἀναστενάζει ἐκείνη κρυφά, καὶ θλίβει τὴν ληφθεῖσαν ἐπιστολήν του εἰς τὰς ἁβρὰς χεῖρας της. Εἷς Καθηγητὴς τοῦ Β. Γυμνασίου ἐμβαίνει μὲ τοὺς κομψοὺς μαθητάς του εἰς ἓν Ζαχαροπωλεῖον, καὶ ῥίπτων εἰς αὐτοὺς βλέμμα Πέτρινον, τοῖς προσφέρει γλυκὰ καὶ ῥοσόλιον, ἐνῷ . . . ἀγαθός τις Τελώνης, τοῦ φαναρίου, καὶ ὄχι τῆς ἁγίας γραφῆς, προσμειδιᾷ εἰς τὸν Ἐλεγκτήν του καὶ ἀπέρχεται ψιθυρίζων— χρήματα ὅπου ἔκαμεν ὁ διαβολάνθρωπος οὗτος ! . . .

Ὦ! ἰδοὺ καὶ εἷς Καλόγηρος ἄνευ ῥάσσου, ἔχει ὅμως καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος τὸ ἐκ μαύρου μεταξωτοῦ σκουφάκι του μὲ τὴν ὁλόχρυσιν φουντίτσα· ἂς τὸν πειράξωμεν ὀλίγον, διότι θυμόνει . . .

— Εἰπέ μου, κὺρ Καλόγερε, πῶς περνᾷς ταὶς νύκταις σου, ἔχεις ψύλλους καὶ κοριούς;

— Πάγκακαις, ἀγαπητὲ, ὅλο χρήματα μετρῶ.

— Ὅμως . . . .

— Εἰς τὸ διάβολο καὶ σύ ! πιστεύεις ταὶς κακαὶς γλώσσαις;

— Φοβοῦ, Καλόγερέ μου, ταὶς κακαὶς γλώσσαις, διότι ἡ γλῶσσα βλέπεις; καλέ μου ἄνθρωπε, κόκκαλα δὲν ἔχει, πλὴν κόκκαλα τσακίζει, καὶ θὰ τῶχῃς ἐντροπή.

— Ὕστερον ἀπὸ τόσα καὶ τόσα πηδήματα ἑτοιμόῤῥοπα, ζερεότυπα, Συριανὰ, ἄκουσε καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀκολούθου ἐκθέσεως, τὴν ὁποίαν συνέλλεξα ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἡ «Ἀνατολὴ» δηλαδὴ ἀντέγραψα ἀκριβῶς ἐκ τοῦ ἡμερολογίου ἑνὸς περιηγητοῦ. Εἶναι ἐνδιαφέρουσα, διότι γράφει διὰ τὸ Πλοέστιον τῆς Βλαχίας, ὅπου ὀλίγοι πρόθυμοι συνδρομηταί μας ἐνδιαφέρονται· ἰδοὺ

Πλοέστιον τῆς Βλαχίας,

Σήμερον τὴν 18 — 19 Ἰαννουαρίου (ἂν προσετίθετο, Δέσποτα, καὶ τὸ — ἡμέραν . . . . τοῦ ἔτους . . . δὲν ἀμφιβάλλεις, ὅτι ἤθελεν ἔχει κῦρος συμβολαιογραφικὲν καὶ ἐν ἡμέρᾳ διαζυγίου ἀνόμου ἤθελε πιστοποιεῖ τὴν νομιμότητα τοῦ γάμου) ἐδίδετο χορὸς εἰς τὴν ἐνταῦθα λέσχην, παρά τινος Σχανιτσάνου. Ἀντικείμενον τοῦ χοροῦ, ἦτον ἡ τιμὴ, τὴν ὁποίαν, ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ὁ Σχανιτσάνος ! ἤθελε νὰ περιποιήσῃ εἰς τὸν νυμφευθέντα ἀδελφόν του, ἑορτάζων τοὺς γάμους του μὲ τὴν αὐτὴν πομπὴν τῆς ματαιότητος, τὴν ὁποίαν ἤθελε δείξει ἴσως καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Οὐρανίου κράτους, διὰ τοῦτο ἐφρόντισε νὰ τῷ παραχωρηθῇ ἡ Λέσχη διὰ τὸ ἐπισημότερον. Μία αἴθουσα, καὶ ἓν δωμάτιον ἀνεῖκον εἰς τοὺς χορευτὰς, εἰς τὰ λοιπὰ δωμάτια ἡ Δάμα καὶ τὸ Δομινὸ, τὸ Βὶς καὶ τὸ Κιντήλιο, ἦσαν ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐν ἁρμονίᾳ, ὀλίγαι παροξύτονοι φωναὶ (ὄχι τῆς μουσικῆς, τῶν χαρτοπαικτῶν) ἔκαμνον ἐνίοτε τινὰς ἐκ τῶν πρὸς τὴν θύραν ἱσταμένων θεατῶν τοῦ χοροῦ νὰ στραφῶσι.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἰδοὺ, βάρδα, βάρδα ἠνοίχθη ὁδὸς ὄχι βέβαια εἴς τινα . . . . ἀλλ' εἰς τὸν ἀξιότιμον, κύριον Νομάρχην, τὸν εὐγενῆ αὐτὸν ἀριστοκράτην ἐκ τοῦ γένους τοῦ ζώου, ἐξ οὗ τὰ ὑποδήματα καὶ ὁ πῖλος του ἦσαν κατασκευασμένα, τὴν ἐνσαρκωμένην αὐτὴν ἐθιμοταξίαν τῶν δημοσίων συναναστροφῶν, τῶν χορῶν μέχρι τοῦ νυκτικοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ σκούφου— Μόλις διέρχεται, καὶ παρατηρεῖ, ὅτι μεταξὺ τῶν ἱσταμένων παρὰ τὴν θύραν θεατῶν, εἷς ἑλληνόπαις ἔφερε τὸν πῖλον του, — τοῦτο προσέβαλε, κατ' αὐτὸν, τὴν ἐθιμοταξίαν καὶ τὸν διέταξε μὲ ὕφος καὶ σχῆμα Νομαρχικὸν νὰ ἀποκαλυφθῇ· ὁ νέος τῷ παρετήρησεν, ὅτι σέβεται τὴν ἐθιμοταξίαν, ἀλλ' ὁ τόπος εἰς ὃν μένει θεατὴς, εἶναι προσδιωρισμένος διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς λέσχης ὧν ἀποτελεῖ μέρος, καὶ τῷ ἐπιτρέπεται νὰ φέρῃ τὸν πῖλον του.

Εἰς τὰς παρατηρήσεις ταύτας ὠργίσθη ἡ νομαρχικὴ ἀξιοπρέπεια, καὶ τῆς ἐθιμοταξίας ὁ ἐγωϊσμὸς διεῤῥήχθη εἰς πικρὰς ἐπιτιμήσεις καὶ ἰδοὺ, χωρὶς νὰ χάσῃ οὐδὲ κεραίαν τῆς ἡγεμονικῆς του ἀξίας ὁ Κ. Νομάρχης, εἰσῆλθεν ἐν τῷ χορῷ προφέρων τὴν τελευταίαν ἀπειλὴν, ὅτι εἰξεύρει νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἐθιμοταξίαν, καὶ συγχρόνως τὸ δικαίωμα ν' ἀποβάλῃ τοῦ δημοσίου μέρους τὸν ἀπειθοῦντα ! . . .

— Μὴ δὰ τόσον σκληρὸς, κύριε Νομάρχα ! διότι ἡ νεότης εἶναι ζωηρὰ, καὶ ἐνίοτε ἀντὶ ν' ἀποκαλυφθῇ ἐνώπιον τῆς ἐξοχότητος, πετᾷ τὸν πῖλον της κατὰ πρόσωπον τῆς ἐθιμοταξίας, τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύετε σήμερον, ἐνῷ ἄλλοτε εἰσήλθετε εἰς ἐπίσημον χορὸν στολισμένος ὡς Παπαγάλος μὲ πράσινα χειρόκτια καὶ μαῦρον λαιμοδαίτην, ἐνῷ ἀπεβάλατε καὶ τότε ἀξιόλογον νέον μὴ φέροντα μαύρην περισκελίδα, ἐνῷ ἡ τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος, ἦτο χρώματος εὐαισθήτου, καὶ τὸ περιστήθιόν σας ἀμφίβαλον. Εἰς ταῦτα γέλωτες σιωπηλοὶ διεχύθησαν καὶ ἐκάλυψαν οὕτω τὴν κατὰ τοῦ Κυρίου Νομάρχου γενικὴν ἀγανάκτησιν καὶ ἀπήλλαξαν αὐτὸν τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἄρθρων τῆς ἐθιμοταξίας, τοῦ σέβεσθαι τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ δὲν σέβεται ἑαυτόν. . . . .

Ἴσως θαυμάσουν τινες, ὅταν ἰδοῦν σπουδαιολογοῦντα τὸν σαρκαστικὸν Ἀβδηρίτην, καὶ ἐγκαταλιμπάνοντα τὰ ἀθῶα μειδιάματά του καὶ τὰς ἀφελεῖς πονηρίας του. Ἴσως δὲ καὶ σπουδαῖοι τινες, κατακρίνοντες τὴν μεταβολήν μας, μᾶς ἐλέγξωσι, διότι ἀπεφασίσαμεν νὰ σπουδαιολογήσωμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἀλλ' εἰς τοὺς Κυρίους τούσαυ, ἀπαντῶμεν, ὅτι ἔκλαυσεν πολὺ πρὶν μάθῃ νὰ σαρκάζῃ, ὁ Ἀβδηρίτης· ὅτι ὑπάρχουν μειδιάματα πικρότερα τῶν δακρύων, καὶ ὅτι ἡ αἰτία, ἥτις τῷ ἀφαιρεῖ τὸν πρεσφιλῆ γέλωτά του, εἶναι τοσοῦτον θλιβερὰ καὶ ἐπίσημος, ὥστε τὸν ἀναγκάζει νὰ λάβῃ τὸν κάλαμον καὶ νὰ γράψῃ περὶ τῆς ἐν Σύρῳ παιδείας.

Πολλὰ ἐγγράφως παράπονα μᾶς εἶχον σταλεῖ ἀπὸ χριστοὺς καὶ ἐν-

τίμους πολίτας τῆς Ἑρμουπόλεως, κατὰ τοῦ διευθύνοντος τὸ ποτὲ παιδοτροφεῖον τοῦ Κ. Βαλέττα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀπεφασίσαμεν, πρὶν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας ἴδωμεν, νὰ γράψωμέν τι κατ' αὐτοῦ, φοβούμενοι, μήποτε ὑποπέσωμεν εἰς συκοφαντίαν, καὶ ἐλέγξωμεν δωρεὰν διαγωγὴν ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς. Ἤδη ὅμως, ὅτε εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν, δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ὑψώσωμεν τὴν ἀσθενῆ μας φωνὴν καὶ νὰ εἴπωμεν πρὸς τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν κατάστασιν τοῦ παιδοτροφείου τούτου γονεῖς, καὶ ἰδίως τοὺς μακρὰν εὑρισκομένους ὁμογενεῖς ἡμῶν, ὅτι εἶναι προτιμότερον νὰ ἐγκαταλείψωσιν τὰ τέκνα των εἰς τὸ θλιβερὸν σκότος τῆς ἀμαθείας, παρὰ νὰ τὰ ἐκπαιδεύσωσι, καὶ φωτίσουν εἰς τὸ παιδοτροφεῖον τοῦ Κ. Κρίσπη, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς εἶναι σκότος, καὶ ἡ ἐκπαίδευσις διαστροφὴ τῶν ἠθῶν. . . .

Ἀταξία, διαφθορὰ, καὶ ἀμάθεια, ἰδοὺ τί χαρακτηρίζει τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο· διδάσκαλοι συγκατοβάτικοι καὶ πρόθυμοι νὰ παραβλέψουν καὶ τὰς σκανδαλοδεστέρας ὀρέξεις τῶν δυστυχῶν μαθητῶν των, ἰδοὺ τί καθιστᾷ γνωστὸν τὸ Παιδοτροφεῖον, εἰς ὃ ἀτυχεῖς πατέρες ἐνεπιστεύθησαν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν προσφιλῶν αὐτῶν τέκνων. Ἐάν τις εὑρισκόμενος εἰς τὴν Σύρον ἴδῃ ἐνδεδυμένον ὡς Παρισινὸν Λέοντα νεανίαν τινὰ καπνίζοντα ὡς μουσουλμάνον καὶ μετενίζοντα ἀναιδῶς τὰς ὡραῖας, ἂς ἦναι βέβαιος ὅτι ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς νεανίας, εἶναι οἰκότροφος τοῦ ἀγαθοῦ Κρίσπη.

Εἶναι θλιβερὸν, τὸ εἰξεύρωμεν νὰ ἐκφέτῃ τις, ὅ,τι ἔπρεπε νὰ μένῃ εἰς τὸ σκότος· ἀλλ' εἶναι ἴσως πολὺ θλιβερότερον νὰ σιωπᾷ, ὅταν πρόκηται νὰ λαλήσῃ περὶ παιδείας. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐκφράζεται παρισίᾳ εἶναι προδότης τῶν ὑψηλοτέρων του καθηκόντων. Ἕκαστος πολίτης ἔχει καθήκον νὰ ἐγείρῃ τὸ παραπέτασμα καὶ νὰ δεικνύῃ καί τι λοιπούμενος ὅ,τι ὑπὸ τὸ παραπέτασμα κρύπτεται. Ἡμεῖς οὐδὲ ἔχθραν, οὐδὲ μῖσος τρέφομεν κατὰ τοῦ Κ. Κρίσπη· θὰ ἤμεθα πολλὰ εὐτυχεῖς μάλιστα, ἐὰν ἠδυνάμεθα νὰ γράψωμεν ἐγκώμια δι' αὐτόν, διότι δὲν εἶναι διόλου εὐχάριστον νὰ γράφῃ τις θλιβερὰς ἀληθείας . . . Ἴσως ὁ Κ. Κρίσπης ἦτο καταλληλότερος δι' ἐπάγγελμα ἄλλο, ὡς καὶ τινες ἄλλοι δεχόμενοι ὑποτρόφους, διὰ τοὺς ὁποίους ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον σιωπῶμεν.

Ἀποσιωπῶμεν ἐπίσης ὅ,τι εὕρημον, ὅ,τι καλὸν ἠδυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, τὰς ὁποίας ὁ ἐνάρετος Ἀντωνιάδης καταβάλλει οὐδὲ ὕπνου οὐδ' ἐξόδων φειδόμενος, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναδείξῃ τοὺς μαθητευομένους αὐτοῦ νέους, οἵους τοὺς ὀνειροπωλεῖ ἡ πατρικὴ στοργὴ μόνον καὶ μόνον ἵνα μὴ φανῶμεν, ὅτι κατακρίναμεν τὸ πρῶτον διὰ νὰ συστήσωμεν τὸ δεύτερον.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.